

The Effects of Communicative Language Teaching Integrated with Local Wisdom on Local Wisdom Pride of Secondary School EFL Students

Saharat Laksanasut*

M.Ed. (Curriculum and Instruction), Head of Research for Educational Development Subdivision,
Academic Department, Angsilapittayakom School

*Corresponding author: laksanasutsaharat@gmail.com

Received: 30 June 2025   Revised: 13 December 2025   Accepted: 15 December 2025

Abstract

This research aimed to 1) compare the levels of students' local wisdom pride in the experimental group before and after engaging in communicative language teaching integrated with local wisdom content and 2) compare the post-instruction levels of local wisdom pride between the experimental group and the control group, which received conventional instruction. This study employed an advanced mixed-methods research design consisting of two phases: a quantitative phase using a quasi-experimental pretest-posttest control group design and a qualitative phase using an explanatory sequential design. The sample comprised 68 students selected through multi-stage sampling. Research instruments included communicative language teaching lesson plans integrated with local wisdom content, conventional lesson plans, a local wisdom pride measurement scale, and a focus group discussion record. Quantitative data were analyzed using means, standard deviations, and t-tests, while qualitative data were analyzed through conclusion-drawing techniques. The quantitative findings revealed that students in the experimental group demonstrated significantly higher levels of local wisdom pride after instruction and higher levels than those in the control group at the .01 level of significance. The qualitative findings further indicated that students developed greater awareness of the value of local wisdom, increased pride in their community, confidence in expressing local identity, and a stronger intention to preserve and promote local wisdom through English communication.

Keywords: Communicative Language Teaching, English, Angsila Stone Mortar, Local Wisdom Pride

ผลการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยบูรณาการ ภูมิปัญญาท้องถิ่นที่มีต่อความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษา

สทริฐ ลักษนะสุด*

ศษ.บ. (หลักสูตรและการสอน), หัวหน้าส่วนงานวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษาในสถานศึกษา,

กลุ่มบริหารงานวิชาการ, โรงเรียนอ่างศิลาพิทยาคม

*ผู้ประสานงาน: laksanasutsaharat@gmail.com

Received: 30 มิถุนายน 2568

Revised: 13 ธันวาคม 2568

Accepted: 15 ธันวาคม 2568

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบระดับความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นของผู้เรียน (กลุ่มทดลอง) ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยบูรณาการเนื้อหาภูมิปัญญาท้องถิ่น และ 2) เพื่อเปรียบเทียบระดับความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นหลังเรียนของผู้เรียนกลุ่มทดลองกับผู้เรียนกลุ่มควบคุมซึ่งได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ โดยเป็นการวิจัยแบบผสมผสานวิธีขั้นสูง ประกอบด้วย 2 ระยะ ได้แก่ การศึกษาเชิงปริมาณโดยใช้การวิจัยกึ่งทดลอง และการศึกษาเชิงคุณภาพโดยใช้การวิจัยแบบแผนขั้นตอนเชิงอธิบาย กลุ่มตัวอย่างได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน จำนวน 68 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยบูรณาการเนื้อหาภูมิปัญญาท้องถิ่น แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ แบบวัดระดับความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่น และแบบบันทึกการสนทนากลุ่ม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที ส่วนข้อมูลเชิงคุณภาพวิเคราะห์โดยใช้การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสร้างข้อสรุป ผลการวิจัยเชิงปริมาณพบว่า ระดับความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นของผู้เรียนกลุ่มทดลองหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และสูงกว่าผู้เรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลการวิจัยเชิงคุณภาพสะท้อนให้เห็นว่า ผู้เรียนเกิดความรู้ในคุณค่าและความสำคัญของภูมิปัญญาท้องถิ่นของชุมชนตนเอง มีความรู้สึกภาคภูมิใจ กล้าแสดงออก และมีความสนใจที่จะอนุรักษ์และสืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นผ่านการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร สอดคล้องกับผลการวิจัยเชิงปริมาณที่แสดงให้เห็นว่าการบูรณาการภูมิปัญญาท้องถิ่นในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสามารถส่งเสริมความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

คำสำคัญ: การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ภาษาอังกฤษ ครกหินอ่างศิลา ความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่น

บทนำ

ภาษาอังกฤษได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางว่าเป็นหนึ่งในเครื่องมือสำคัญที่จะช่วยให้มนุษย์มีความพร้อมและสามารถรับมือกับโลกปัจจุบันที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและความยากที่จะคาดการณ์การเปลี่ยนแปลงต่างๆ ของโลกล่วงหน้า หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าโลกในยุคบาเนีย (BANI World) ปัจจุบันทุกประเทศทั่วโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศไทยได้มีความพยายามในการขับเคลื่อนนโยบายเพื่อเตรียมประชากรในประเทศให้มีความพร้อมสำหรับความท้าทายที่อาจเกิดขึ้นในโลกยุคปัจจุบันทั้งในมิติเศรษฐกิจ สังคม และความมั่นคง อาทิ โครงการเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (Eastern Economic Corridor: EEC) ซึ่งเป็นหนึ่งในยุทธศาสตร์การพัฒนาเชิงพื้นที่ครอบคลุมจังหวัดฉะเชิงเทรา จังหวัดระยอง และจังหวัดชลบุรี (Office of the Education Council, 2024) กระทรวงศึกษาธิการ โดยสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาชลบุรี ระยอง จึงได้ตอบสนองต่อการขับเคลื่อนพื้นที่เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกดังกล่าว ผ่านการส่งเสริมให้สถานศึกษาระดับมัธยมศึกษาในสังกัดออกแบบและพัฒนารายวิชาเพิ่มเติมในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) และในทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ โดยมุ่งเน้นให้สถานศึกษาบูรณาการองค์ความรู้หรือภูมิปัญญาท้องถิ่นในการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรักและมีความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่น ตลอดจนสามารถแสวงหาโอกาสในการสร้างหรือประกอบอาชีพในอนาคตได้อย่างยั่งยืน (Ministry of Education, 2024; The Office of the Secondary Education Service Area Chonburi - Rayong, 2024)

โรงเรียนอ่างศิลาพิทยาคม จังหวัดชลบุรี เป็นหนึ่งในโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก และได้รับการคัดเลือกให้เป็นสถานศึกษานำร่องในการขับเคลื่อนการจัดการเรียนรู้รายวิชาเพิ่มเติมโดยมุ่งเน้นการบูรณาการภูมิปัญญาท้องถิ่น “ครกหินอ่างศิลา” ซึ่งเป็นสินค้าพื้นเมืองที่สร้างชื่อเสียงให้กับตำบลอ่างศิลาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันและเป็นสินค้าส่งออกอย่างหนึ่งของประเทศไทยที่ถูกส่งไปจำหน่ายยังหลายประเทศทั่วโลก เช่น ประเทศญี่ปุ่น ประเทศออสเตรเลีย ประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นต้น (Chonburi National Library, 2021) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ได้ดำเนินการวิจัยเพื่อศึกษาระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษตลอดจนองค์ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับภูมิปัญญาท้องถิ่นในตำบลอ่างศิลาของผู้เรียนจำนวนหนึ่ง พบว่า ผู้เรียนมีความสามารถทางภาษาอังกฤษในภาพรวมเพิ่มสูงขึ้นและอยู่ในระดับที่น่าพึงพอใจเมื่อเทียบกับเกณฑ์การประเมินผลการเรียนรู้ของสถานศึกษา (Angsilapittayakom School, 2024) อย่างไรก็ตามผู้เรียนจำนวนมากยังคงขาดองค์ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับภูมิปัญญาท้องถิ่นในชุมชนของตนเอง อันเห็นได้จากการที่ผู้เรียนไม่สามารถให้ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับภูมิปัญญาท้องถิ่นของตำบลอ่างศิลาได้ อีกทั้งยังแสดงออกถึงการไม่เห็นคุณค่าและไม่มีความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นของตนเอง (Laksanasut, 2024) อาจกล่าวได้ว่าผู้เรียนจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาองค์ความรู้เกี่ยวกับภูมิปัญญาท้องถิ่น รวมถึงจำเป็นต้องได้รับการปลูกฝังให้เกิดความรักและความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่น “ครกหินอ่างศิลา” ตามนโยบายการขับเคลื่อนสถานศึกษาในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาชลบุรี ระยอง ดังกล่าว

การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) เป็นหนึ่งในแนวทางการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพและได้รับความนิยมอย่างต่อเนื่อง เพราะเป็นการจัดการเรียนรู้ที่มีความยืดหยุ่น (Flexibility) และให้ความสำคัญกับการใช้ภาษาเป้าหมาย (Target

Language) ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้คือภาษาอังกฤษในการจัดกิจกรรมเชิงรุก (Active Learning) เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ความรู้และทักษะทางภาษาผ่านการปฏิสัมพันธ์ (Interaction) กับเพื่อนร่วมชั้นเรียนและผู้สอนอย่างต่อเนื่อง ซึ่งนอกจากผู้เรียนจะได้รับความรู้ทางภาษา ได้แก่ ความรู้ด้านคำศัพท์ และความรู้ด้านโครงสร้างทางไวยากรณ์แล้ว ผู้เรียนยังได้เรียนรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความเชื่อและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา (Native Speaker) อีกด้วย (Laksanasut, 2020; Ur, 2009) และด้วยความยืดหยุ่นของแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนี้เอง นักการศึกษาและนักวิจัยจำนวนมากจึงได้ต่อยอดแนวคิดการสอนดังกล่าวด้วยวิธีการที่หลากหลาย อาทิ การสอดแทรกหรือปรับเปลี่ยนเนื้อหาที่นำเสนอในชั้นเรียนจากเดิมที่มีเพียงการนำเสนอองค์ความรู้และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาเป็นหลักให้มีความสอดคล้องและมีความใกล้ชิดกับตัวผู้เรียนมากยิ่งขึ้น ผ่านการบูรณาการเนื้อหาองค์ความรู้และวัฒนธรรมของประเทศ สังคม หรือชุมชนที่ผู้เรียนอาศัยอยู่ (Pearson & Plevyak, 2020) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาความสามารถทางภาษาอย่างมีประสิทธิภาพควบคู่กับการได้รับองค์ความรู้เกี่ยวกับชุมชนและท้องถิ่นของตนเอง อันจะช่วยทำให้ผู้เรียนเกิดความรักและความภาคภูมิใจในวัฒนธรรม ประเพณี ตลอดจนภูมิปัญญาท้องถิ่นในชุมชนของผู้เรียนเอง ซึ่งหากผู้เรียนได้รับการพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษบนพื้นฐานของบริบทที่ใกล้ตัวผู้เรียน เช่น ชุมชน ท้องถิ่น หรือวัฒนธรรมที่ผู้เรียนคุ้นเคย เป็นต้น ก็มีแนวโน้มว่าผู้เรียนกลุ่มนี้จะประสบความสำเร็จในการเรียนมากกว่าผู้เรียนกลุ่มที่เรียนรู้ภาษาผ่านบริบทของเจ้าของภาษาซึ่งค่อนข้างไกลตัวผู้เรียนเพียงอย่างเดียว (Kaewboonrunag, 2018) อันจะเห็นได้จากงานวิจัยของ Ottu et al. (2024) ที่ได้ศึกษาผลการสอนตามแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารโดยบูรณาการภูมิปัญญาท้องถิ่นเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษและความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นของผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาในประเทศไทย พบว่า ความสามารถทางภาษาอังกฤษและความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นของผู้เรียนเพิ่มสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัย Reformana et al. (2024) ที่ได้ศึกษาผลการใช้สื่อการสอนภาษาอังกฤษที่บูรณาการเนื้อหาภูมิปัญญาท้องถิ่นของชุมชนในประเทศอินโดนีเซียเพื่อพัฒนาความรู้ทางภาษาอังกฤษ ความตระหนักรู้ และการเห็นคุณค่าในภูมิปัญญาท้องถิ่นของผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา พบว่า ผู้เรียนมีความรู้ทางภาษาอังกฤษเพิ่มสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อีกทั้งผู้เรียนยังมีความตระหนักรู้และเห็นคุณค่าในภูมิปัญญาท้องถิ่นของชุมชนตนเองด้วย

การจัดการเรียนรู้ภาษาโดยบูรณาการภูมิปัญญาท้องถิ่นสามารถอธิบายได้ผ่านกรอบแนวคิดทางสังคมวัฒนธรรมของ Vygotsky ซึ่งมองว่าการเรียนรู้เกิดจากปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและบริบททางวัฒนธรรมของผู้เรียน (Vygotsky, 1978) เมื่อผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านเนื้อหาที่เชื่อมโยงกับชีวิตจริงและชุมชนของตนเอง ความรู้ใหม่จะถูกสร้างขึ้นจากประสบการณ์เดิม ส่งผลให้การเรียนรู้มีความหมายและเกิดการพัฒนาทั้งด้านภาษาและด้านอัตลักษณ์ของผู้เรียน นอกจากนี้ แนวคิดการจัดการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อวัฒนธรรมของผู้เรียน (Culturally Responsive Teaching: CRT) เน้นการนำวัฒนธรรม ความเชื่อ และประสบการณ์ของผู้เรียนมาเป็นฐานในการออกแบบการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วม แรงจูงใจ และความรู้สึกเป็นเจ้าของการเรียนรู้ (Gay, 2018) การบูรณาการภูมิปัญญาท้องถิ่นในห้องเรียนภาษาอังกฤษจึงเป็นรูปธรรมของการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิด CRT ที่ช่วยลดช่องว่างระหว่างเนื้อหาทางวิชาการกับบริบทของผู้เรียน และสนับสนุนการเรียนรู้ที่เคารพความหลากหลายทางวัฒนธรรม ในทำนองเดียวกัน แนวคิด Funds of Knowledge ชี้ให้เห็นว่าผู้เรียนทุกคนมีองค์ความรู้ที่สั่งสมจากครอบครัวและชุมชน ซึ่งสามารถนำมาใช้เป็นทรัพยากรทางการเรียนรู้ได้อย่างมีคุณค่า (Moll et

al., 1992) การนำภูมิปัญญาท้องถิ่น “ครกหินอ่างศิลา” มาเป็นเนื้อหาการเรียนรู้อังกฤษจึงช่วยให้ผู้เรียนตระหนักถึงคุณค่าและความสำคัญขององค์ความรู้ในชุมชนของตนเอง อันนำไปสู่การเสริมสร้างอัตลักษณ์และความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่น ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญต่อการพัฒนาผู้เรียนอย่างรอบด้านทั้งด้านวิชาการ สังคม และวัฒนธรรม

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญของการศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยบูรณาการเนื้อหาภูมิปัญญาท้องถิ่นที่มีต่อการสร้างความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นของผู้เรียน ผลการวิจัยในครั้งนี้จะถูกนำไปใช้เพื่อพัฒนาและปรับปรุงการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในรายวิชาภาษาอังกฤษและในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ ตลอดจนเป็นแนวทางให้กับผู้สอนได้นำไปใช้ในการวางแผนและจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความรักและความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นอย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบระดับความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นของผู้เรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยบูรณาการเนื้อหาภูมิปัญญาท้องถิ่น
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นของผู้เรียนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยบูรณาการเนื้อหาภูมิปัญญาท้องถิ่นกับผู้เรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบปกติ

สมมติฐานการวิจัย

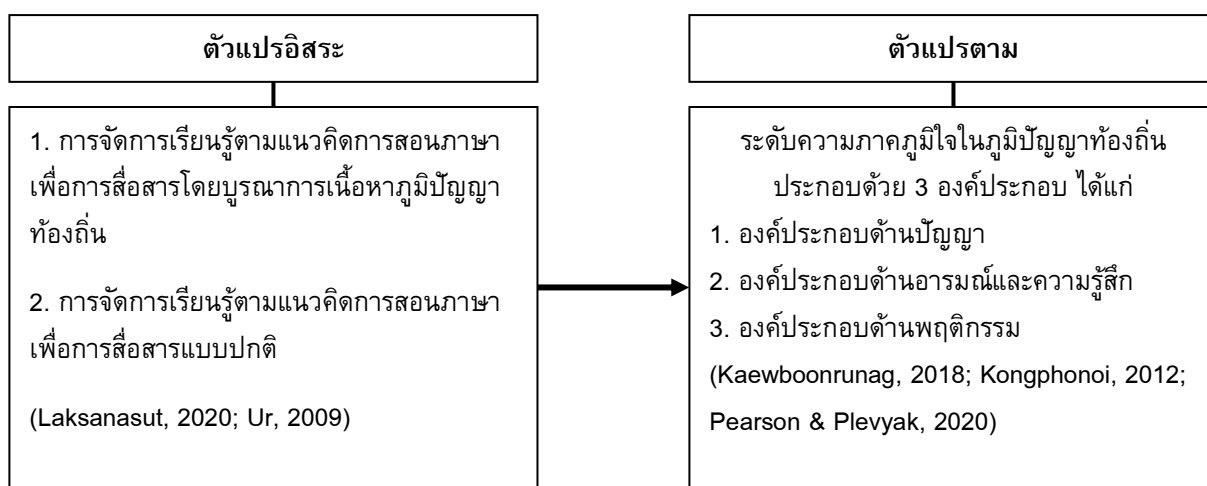
1. ระดับความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นของผู้เรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนด้วยกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยบูรณาการเนื้อหาภูมิปัญญาท้องถิ่น
2. ผู้เรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยบูรณาการเนื้อหาภูมิปัญญาท้องถิ่นมีระดับความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นสูงกว่าผู้เรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบปกติ

กรอบแนวคิดการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดการวิจัยไว้ดังนี้ ตัวแปรอิสระ ได้แก่ รูปแบบการสอน ซึ่งแบ่งเป็น 2 รูปแบบ คือ 1) การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยบูรณาการเนื้อหาภูมิปัญญาท้องถิ่น 2) การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบปกติ และตัวแปรตาม ได้แก่ ระดับความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่น ดังแสดงในภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1

กรอบแนวคิดการวิจัย

กรอบแนวคิดการวิจัยนี้อธิบายกลไกเชิงทฤษฎีของความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยบูรณาการภูมิปัญญาท้องถิ่นกับความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นของผู้เรียน โดยเริ่มจากการนำเนื้อหาภูมิปัญญาท้องถิ่นซึ่งเป็นบริบทใกล้ตัวและมีความหมายต่อชีวิตของผู้เรียนมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ส่งผลให้เนื้อหาการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับประสบการณ์เดิมของผู้เรียน (Relevance) เมื่อผู้เรียนรับรู้ว่าการเรียนรู้เชื่อมโยงกับชุมชนและอัตลักษณ์ของตนเอง จะช่วยเพิ่มความสนใจและการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ (Engagement) อย่างต่อเนื่อง

การมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ที่เพิ่มขึ้นเอื้อต่อการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารอย่างมีความหมายผ่านกิจกรรมตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ถ่ายทอดเรื่องราว และสะท้อนประสบการณ์เกี่ยวกับภูมิปัญญาท้องถิ่นของตนเอง กระบวนการดังกล่าวนำไปสู่การตระหนักรู้ในคุณค่า ความสำคัญ และบทบาทของภูมิปัญญาท้องถิ่นในชุมชน อันเป็นฐานสำคัญของการก่อรูปอัตลักษณ์และการพัฒนาความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นของผู้เรียนในที่สุด

วิธีดำเนินการวิจัย

การออกแบบการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ เป็นการวิจัยแบบผสมผสานวิธีขั้นสูง (Advance Mixed Methods Research) โดยใช้การวิจัยกึ่งทดลองแบบแผนขั้นตอนเชิงอธิบาย (Quasi-Experimental Explanatory Sequential Design) (Klangphahol, 2020; Lang et al. 2024) ซึ่งประกอบด้วยการศึกษาจำนวน 2 ระยะ ได้แก่ ระยะที่ 1 การศึกษาเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ใช้รูปแบบการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) แบบกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม (Pretest-Posttest Control Group Design) และระยะที่ 2 การศึกษาเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ใช้รูปแบบการวิจัยแบบแผนขั้นตอนเชิงอธิบาย (Explanatory Sequential Design) (Phomjui, 2020) วิธีดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากร ได้แก่ ผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนอ่างศิลาพิทยาคม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษาชลบุรี ระยอง ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 1,337 คน (Angsilapittayakom School, 2024; The Office of the Secondary Education Service Area Chonburi - Rayong, 2024) ผู้วิจัยใช้การสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Sampling) (Phomjui, 2020) โดยเริ่มจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เพื่อเลือกระดับชั้นของผู้เรียนที่จะทำการศึกษา โดยเป็นผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากนั้นสุ่มห้องเรียนจำนวน 2 ห้องเรียนเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยซึ่งประกอบด้วยผู้เรียนจำนวน 68 คน หลังจากนั้นผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเพื่อสุ่มเลือกห้องเรียนเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมสำหรับการดำเนินการวิจัยในระยะที่ 1 (การศึกษาเชิงปริมาณ) โดยการวิจัยในครั้งนี้กลุ่มทดลองประกอบด้วยผู้เรียนจำนวน 35 คน ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยบูรณาการเนื้อหาภูมิปัญญาท้องถิ่น และกลุ่มควบคุมประกอบด้วยผู้เรียนจำนวน 33 คน ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบปกติ สำหรับการเลือกผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informants) เพื่อดำเนินการวิจัยในระยะที่ 2 (การศึกษาเชิงคุณภาพ) ด้วยวิธีการสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) ผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เป็นผู้เรียนจำนวน 20 คน แบ่งออกเป็นผู้เรียนที่อยู่ในกลุ่มทดลอง จำนวน 10 คน และผู้เรียนที่อยู่ในกลุ่มควบคุม จำนวน 10 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

การวิจัยในครั้งนี้ ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ได้แก่ 1) การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยบูรณาการเนื้อหาภูมิปัญญาท้องถิ่น และ 2) การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบปกติ และตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่ ระดับความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่น

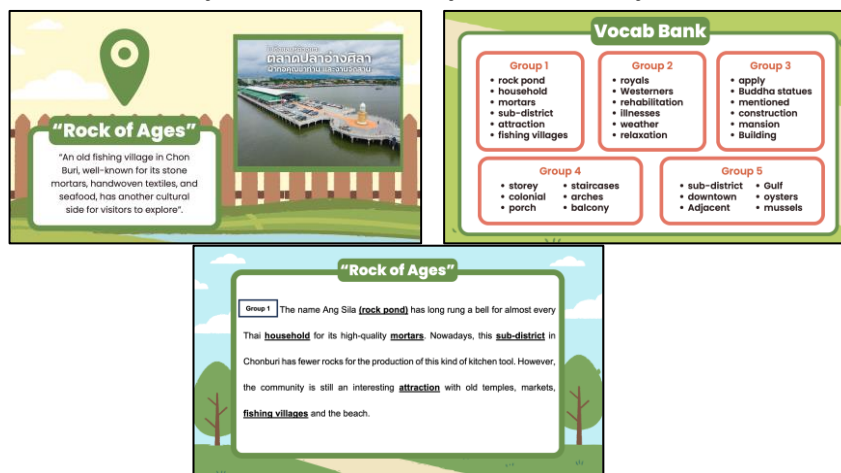
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยบูรณาการเนื้อหาภูมิปัญญาท้องถิ่น “ครกหินอ่างศิลา” สำหรับผู้เรียนที่อยู่ในกลุ่มทดลอง จำนวน 12 แผน ดำเนินการสอนจำนวน 24 ชั่วโมง ประกอบด้วยขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จำนวน 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นการนำเข้าสู่บทเรียน (Warm-up) ผู้วิจัยนำเสนอภาพภูมิปัญญาท้องถิ่น “ครกหินอ่างศิลา” และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนพูดคุยและแลกเปลี่ยนประสบการณ์ 2) ขั้นการดำเนินการสอน (Presentation) ผู้เรียนเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษและโครงสร้างประโยคที่เกี่ยวข้องกับภูมิปัญญาท้องถิ่น เช่น คำศัพท์ที่ใช้เรียกครกและสาก คำศัพท์เกี่ยวกับวัสดุและอุปกรณ์ในการผลิตครกหิน โครงสร้างประโยคสำหรับการอธิบายขั้นตอนการผลิตและวิธีการใช้ครกและสาก เป็นต้น รวมถึงได้เรียนรู้เกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของครกหินอ่างศิลาผ่านการศึกษาบทความภาษาอังกฤษ 3) ขั้นการฝึกฝน (Practice) ผู้เรียนฝึกทักษะทางภาษาอังกฤษผ่านการประยุกต์ใช้คำศัพท์และโครงสร้างประโยคที่เรียนในกิจกรรมฝึกทักษะทางภาษารูปแบบต่าง ๆ เช่น การดูวิดีโอที่นำเสนอเกี่ยวกับภูมิปัญญาท้องถิ่นครกหินอ่างศิลาและตอบคำถาม การเขียนอธิบายขั้นตอนการผลิตครกหินอ่างศิลา เป็นต้น 4) ขั้นการใช้ภาษา (Production) ผู้เรียนประยุกต์ใช้สิ่งที่เรียนในสถานการณ์หรือบริบทที่มีความเหมือนจริงในการใช้ภาษาอังกฤษ เช่น การทำกิจกรรมกลุ่ม

นำเสนอประวัติความเป็นมาของครกหินอ่างศิลา การบรรยายขั้นตอนการผลิตครกหิน เป็นต้น และ 5) ขั้นการสรุป (Wrap-up) ผู้เรียนทบทวนและสะท้อนคิดถึงองค์ความรู้ ทักษะ และประสบการณ์การใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียน และประเมินคุณภาพชิ้นงานกลุ่มเพื่อแลกเปลี่ยนและเรียนรู้ระหว่างกัน (Laksanasut, 2020; Ur, 2009) ซึ่งการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในทุก ๆ ขั้นตอนข้างต้นจะมีการบูรณาการเนื้อหาภูมิปัญญาท้องถิ่นผ่านการใช้สื่อประกอบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่พัฒนาขึ้นโดยผู้วิจัยร่วมกับอาจารย์ชาวต่างชาติที่เป็นเจ้าของภาษา (Native Speakers) และปฏิบัติการสอนในสถานศึกษาเดียวกันกับผู้วิจัย เช่น บทอ่านเกี่ยวกับประวัติของภูมิปัญญาท้องถิ่น ครกหินอ่างศิลา อินโฟกราฟิกส์ (infographics) นำเสนอขั้นตอนการผลิตครกหินอ่างศิลา รายการคำศัพท์ที่เกี่ยวข้อง วิดีทัศน์นำเสนอเกี่ยวกับภูมิปัญญาท้องถิ่นครกหินอ่างศิลา เป็นต้น (ตัวอย่างแสดงดังภาพประกอบ 2) ผู้วิจัยนำแผนการจัดการเรียนรู้และสื่อประกอบการจัดการเรียนรู้เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ จำนวน 3 ท่าน และอาจารย์ชาวต่างชาติที่เป็นเจ้าของภาษาและปฏิบัติการสอนในสถานศึกษาใกล้เคียง จำนวน 2 ท่าน เพื่อพิจารณาความถูกต้องเหมาะสมของเนื้อหาและความสอดคล้องของจุดประสงค์กับกระบวนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แบบประเมินคุณภาพของแผนการจัดการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้และสื่อประกอบการจัดการเรียนรู้ ซึ่งมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ผลการประเมินพบว่า คุณภาพแผนการจัดการจัดการเรียนรู้และสื่อประกอบการจัดการเรียนรู้ทั้ง 12 แผน มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.67 แปลผลช่วงคะแนนของความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก (Phomjui, 2020)

ภาพประกอบ 2

ตัวอย่างสื่อประกอบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงการบูรณาการเนื้อหาภูมิปัญญาท้องถิ่น “ครกหินอ่างศิลา”

2. แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบปกติสำหรับผู้เรียนที่อยู่ในกลุ่มควบคุม จำนวน 12 แผน ดำเนินการสอนจำนวน 24 ชั่วโมง ซึ่งมีความแตกต่างจากการจัดการเรียนรู้ในกลุ่มทดลอง เนื่องจากผู้วิจัยไม่ได้บูรณาการเนื้อหาภูมิปัญญาท้องถิ่นในการจัดการเรียนรู้ โดยการจัดการเรียนรู้สำหรับกลุ่มควบคุมนี้ประกอบด้วยขั้นตอนการจัดการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้จำนวน 5 ขั้นตอนเช่นเดียวกับกลุ่มทดลอง ได้แก่ 1) ขั้นการนำเข้าสู่บทเรียน 2) ขั้นการดำเนินการสอน 3) ขั้นการฝึกฝน 4) ขั้นการใช้ภาษา และ 5) ขั้นการสรุป ซึ่งผู้วิจัยใช้สื่อประกอบการจัดการเรียนรู้จากหนังสือเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษที่สถานศึกษาได้จัดหาให้ โดยไม่มีการบูรณาการหรือสอดแทรกเนื้อหาภูมิปัญญาท้องถิ่นแต่อย่างใด ซึ่งผู้เรียนในกลุ่มควบคุมได้รับการจัดการเรียนรู้

ภาษาอังกฤษตามแนวทางปกติของสถานศึกษา โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นการสอนตามหนังสือเรียนเป็นหลัก ครอบคลุมทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนตามตัวชี้วัดของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ครูผู้สอนดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามขั้นตอนที่กำหนดในแผนการสอนทั่วไป เช่น การอธิบายเนื้อหา การทำแบบฝึกหัด และการตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียน โดยไม่ได้มีการบูรณาการเนื้อหาภูมิปัญญาท้องถิ่นหรือกิจกรรมที่มุ่งเน้นการเชื่อมโยงกับบริบทชุมชนในกระบวนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยนำแผนการจัดการเรียนรู้เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ จำนวน 3 ท่าน และอาจารย์ชาวต่างชาติที่เป็นเจ้าของภาษา (Native Speakers) และปฏิบัติการสอนในสถานศึกษาใกล้เคียง จำนวน 2 ท่าน เพื่อพิจารณาความถูกต้องเหมาะสมของเนื้อหาและความสอดคล้องของจุดประสงค์กับกระบวนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แบบประเมินคุณภาพของแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ (McClelland, 1953) พบว่า คุณภาพแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบปกติทั้ง 12 แผน มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.82 แปลผลช่วงคะแนนของความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด (Phomjui, 2020)

3. แบบวัดระดับความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่น ซึ่งผู้วิจัยได้ปรับประยุกต์จากแบบวัดระดับความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นในงานวิจัยของ Kaewboonrunag (2018) Kongphonoi (2012) และ Pearson & Plevyak (2020) ประกอบด้วยข้อความที่สะท้อนถึงความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่น “ครกหินอ่างศิลา” ทั้งเชิงบวกและเชิงลบ โดยแบ่งออกเป็น 3 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) องค์ประกอบด้านปัญญา (Cognitive Component) 2) องค์ประกอบด้านอารมณ์และความรู้สึก (Affective Component) และ 3) องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral Component) เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ผู้วิจัยนำแบบวัดระดับความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นนำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยาการศึกษาจากสถาบันอุดมศึกษาในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก จำนวน 3 ท่าน เพื่อประเมินและวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) โดยพิจารณาคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป พบว่ามีข้อคำถามของแบบวัดระดับความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นทั้งหมด 30 ข้อ ผ่านเกณฑ์การประเมินและสามารถนำไปใช้เก็บข้อมูลได้ นอกจากนี้แบบวัดดังกล่าวยังผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยผู้ทรงคุณวุฒิ และมีค่าความเชื่อมั่น (Cronbach's alpha) เท่ากับ 0.89 แสดงให้เห็นว่าเครื่องมือมีความเชื่อมั่นอยู่ในระดับสูง

4. แบบบันทึกการสนทนากลุ่ม มีลักษณะเป็นข้อคำถามปลายเปิด จำนวน 5 ข้อ โดยผู้วิจัยได้ศึกษาดารานเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการพัฒนาข้อคำถาม ซึ่งผู้วิจัยได้นำข้อคำถามที่ได้ออกแบบเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยาการศึกษาจากสถาบันอุดมศึกษาในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก เพื่อปรับความเหมาะสมของข้อคำถามและภาษาที่ใช้ จากนั้นผู้วิจัยนำไปทดลองใช้กับผู้เรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างและดำเนินการปรับปรุงแก้ไขข้อคำถามเพื่อนำไปใช้ในการสนทนากลุ่มและเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย โดยแบบบันทึกการสนทนากลุ่มประกอบด้วยประเด็นคำถามปลายเปิดที่มุ่งสะท้อนประสบการณ์ ความรู้สึก และมุมมองของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยบูรณาการภูมิปัญญาท้องถิ่น รายการคำถาม ได้แก่

- 1) ผู้เรียนรู้สึกอย่างไรต่อการนำเรื่องราวของภูมิปัญญาท้องถิ่นมาใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษ

- 2) การเรียนรู้ในลักษณะดังกล่าวส่งผลต่อความรู้สึกภาคภูมิใจในชุมชนหรือภูมิปัญญาท้องถิ่นของผู้เรียนอย่างไร
- 3) ผู้เรียนเห็นคุณค่าและบทบาทของภูมิปัญญาท้องถิ่นในชีวิตประจำวันของตนเองเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรหลังการเรียนรู้
- 4) ผู้เรียนคิดว่าการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารเรื่องราวของภูมิปัญญาท้องถิ่นมีความสำคัญอย่างไร
- 5) หลังจากการเรียนรู้ในรูปแบบนี้ ผู้เรียนคิดว่าตนเองสามารถนำความรู้หรือประสบการณ์ที่ได้รับไปใช้ในชีวิตจริง หรือใช้ในการสื่อสารกับผู้อื่นเกี่ยวกับภูมิปัญญาท้องถิ่นในอนาคตอย่างไรบ้าง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยชี้แจงรายละเอียดเบื้องต้นให้กับผู้เรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างและอยู่ในกลุ่มทดลองทราบถึงแนวทางการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยบูรณาการเนื้อหาภูมิปัญญาท้องถิ่น รวมถึงชี้แจงให้ผู้เรียนที่อยู่ในกลุ่มควบคุมทราบถึงแนวทางการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบปกติ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจและสามารถปฏิบัติตนได้อย่างถูกต้อง
2. ก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้วิจัยเก็บข้อมูลก่อนการทดลองโดยนำแบบวัดระดับความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นให้ผู้เรียนที่อยู่ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมได้ทำ พบว่า ระดับความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมอยู่ในระดับน้อยทั้งสองกลุ่มและไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้มาบันทึกผลเป็นคะแนนก่อนการทดลอง (Pre-test) ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1

การตรวจสอบความแตกต่างของระดับความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นก่อนเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ตัวแปร	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		t	Sig.
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
ระดับความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่น “ครกหินอ่างศิลา”	2.41	1.02	2.39	0.89	1.95	0.52

$p > .01$

3. ผู้วิจัยดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างและอยู่ในกลุ่มทดลองตามแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยบูรณาการเนื้อหาภูมิปัญญาท้องถิ่น จำนวน 12 แผน ดำเนินการสอนจำนวน 24 ชั่วโมง ควบคู่กับการดำเนินการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบปกติให้กับผู้เรียนที่อยู่ในกลุ่มควบคุม จำนวน 12 แผน ดำเนินการสอนจำนวน 24 ชั่วโมง

4. เมื่อการดำเนินการสอนเสร็จสิ้น ผู้วิจัยนำแบบวัดระดับความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่น “ครกหินอ่างศิลา” ให้ผู้เรียนที่อยู่ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำอีกครั้ง จากนั้นนำผลที่ได้มาบันทึกเป็นคะแนนหลังการทดลอง (Post-test)

5. ผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เพื่อเลือกผู้เรียนจากกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมอย่างละ 10 คน รวมจำนวน 20 คน เพื่อเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยใช้วิธีการสนทนากลุ่ม โดยแบ่งการสนทนากลุ่มออกเป็น 4 รอบ ๆ ละ 5 คน

6. ผู้วิจัยนำข้อมูลของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่ได้จากแบบวัดระดับความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นและจากการสนทนากลุ่มไปวิเคราะห์โดยใช้วิธีการทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบวัดระดับความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาด้วยสถิติพื้นฐาน ประกอบด้วย ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D.) กำหนดการแปลผลค่าเฉลี่ยตามเกณฑ์ของ McClelland (1953) โดยแปลผลค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.80 หมายถึงระดับน้อยที่สุด 1.81 - 2.60 หมายถึงระดับน้อย 2.61 - 3.40 หมายถึงระดับปานกลาง 3.41 - 4.20 หมายถึงระดับมาก และ 4.21 - 5.00 หมายถึงระดับมากที่สุด

2. ผู้วิจัยเปรียบเทียบระดับระดับความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นก่อนและหลังเรียนของผู้เรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยบูรณาการเนื้อหาภูมิปัญญาท้องถิ่น โดยใช้การทดสอบค่าที (T-test) แบบเปรียบเทียบแบบจับคู่สิ่งทดลอง (Paired Samples) และเปรียบเทียบระหว่างผู้เรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยบูรณาการเนื้อหาภูมิปัญญาท้องถิ่นกับผู้เรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบปกติ โดยใช้การทดสอบค่าที (T-test) แบบเปรียบเทียบแบบรวมกลุ่ม (Independent Samples) (Phomjui, 2020)

3. ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสร้างข้อสรุปสำหรับข้อมูลเชิงคุณภาพที่ได้จากการสนทนากลุ่ม ซึ่งเริ่มจากการลดทอนข้อมูล (Data Reduction) ซึ่งเป็นวิธีการปรับข้อมูลดิบเพื่อสรุปข้อมูลย่อย จากนั้นนำข้อมูลมาจัดแสดง (Data Display) โดยผู้วิจัยเลือกตัวอย่างข้อมูลที่เป็นจุดสำคัญสำหรับการวิจัยที่ได้จากการสนทนากลุ่ม และผู้วิจัยสร้างข้อสรุปและยืนยันผลสรุป (Conclusion and Verification) ด้วยการการสังเคราะห์ข้อสรุปย่อย ๆ ให้เป็นบทสรุปและตรวจสอบยืนยันเป็นบทสรุปของการวิจัย (Klangphahol, 2020)

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยเชิงปริมาณ

1. ผลการเปรียบเทียบระดับความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นของผู้เรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยบูรณาการเนื้อหาภูมิปัญญาท้องถิ่น (กลุ่มทดลอง) แสดงดังตาราง

2

ตาราง 2

การเปรียบเทียบระดับความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ของกลุ่มทดลอง

ระดับระดับความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่น	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig.
ก่อนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยบูรณาการเนื้อหาภูมิปัญญาท้องถิ่น	2.41	1.02	-3.92	0.00*
หลังการจัดการเรียนรู้ตามแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยบูรณาการเนื้อหาภูมิปัญญาท้องถิ่น	4.12	0.57		

* $p < .01$

จากตาราง 2 พบว่า ระดับความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นของผู้เรียนหลังการจัดการเรียนรู้ตามแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยบูรณาการเนื้อหาภูมิปัญญาท้องถิ่นอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.12$, S.D.= 0.57) มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าระดับความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นก่อนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยบูรณาการเนื้อหาภูมิปัญญาท้องถิ่นซึ่งอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X}=2.41$, S.D.= 1.02) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1

2. ผลการเปรียบเทียบระดับความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นของผู้เรียนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยบูรณาการเนื้อหาภูมิปัญญาท้องถิ่น (กลุ่มทดลอง) กับผู้เรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบปกติ (กลุ่มควบคุม) แสดงดังตาราง 3

ตาราง 3

การเปรียบเทียบระดับความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นหลังเรียนระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

ระดับระดับความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่น	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig.
หลังการจัดการเรียนรู้ตามแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร แบบปกติ (กลุ่มควบคุม)	3.08	0.71	4.37	0.00*
หลังการจัดการเรียนรู้ตามแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยบูรณาการเนื้อหาภูมิปัญญาท้องถิ่น (กลุ่มทดลอง)	4.12	0.57		

* $p < .01$

จากตาราง 3 พบว่า ระดับความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นของผู้เรียนในกลุ่มทดลองหลังการจัดการเรียนรู้ตามแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยบูรณาการเนื้อหาภูมิปัญญาท้องถิ่นอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.12$, S.D.= 0.57) และมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าระดับความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นของผู้เรียนในกลุ่มควบคุมหลังการจัดการเรียนรู้ตามแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบปกติซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=3.08$, S.D.= 0.71) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2

ผลการวิจัยเชิงคุณภาพ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสนทนากลุ่มผู้เรียนหลังการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยบูรณาการภูมิปัญญาท้องถิ่น สามารถสังเคราะห์ประเด็นสำคัญออกเป็น 3 ประเด็นหลัก ดังนี้

1. การตระหนักรู้ในคุณค่าและความสำคัญของภูมิปัญญาท้องถิ่น

ผู้เรียนสะท้อนว่าการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านเนื้อหาภูมิปัญญาท้องถิ่นช่วยให้ตนเองเข้าใจที่มา ความหมาย และคุณค่าของภูมิปัญญาท้องถิ่นในชุมชนมากยิ่งขึ้น จากเดิมที่มองว่าเป็นเรื่องใกล้ตัวหรือเป็นเรื่องธรรมดา กลับเห็นว่าภูมิปัญญาท้องถิ่นมีความสำคัญและควรได้รับการอนุรักษ์ ตัวอย่างคำสะท้อนจากผู้เรียน เช่น “เมื่อได้เรียนเกี่ยวกับครกหินอ่างศิลาเป็นภาษาอังกฤษ ทำให้รู้ว่าของที่อยูใกล้ตัวเรามีคุณค่าและมีเรื่องราวมากกว่าที่คิด”

2. ความรู้สึกภาคภูมิใจและการยอมรับในอัตลักษณ์ของชุมชน

ผู้เรียนจำนวนมากแสดงความรู้สึกภาคภูมิใจในชุมชนและภูมิปัญญาท้องถิ่นของตนเองมากขึ้น โดยเฉพาะเมื่อมีโอกาสนำเรื่องราวของชุมชนมาใช้ในการเรียนรู้และการสื่อสารภาษาอังกฤษ ผู้เรียนรู้สึกภูมิใจที่ภูมิปัญญาท้องถิ่นของตนมีคุณค่าไม่ด้อยไปกว่าวัฒนธรรมจากต่างประเทศ และสามารถนำเสนอให้ผู้อื่นรับรู้ได้อย่างภาคภูมิใจ ตัวอย่างคำสะท้อนจากผู้เรียน เช่น “หนูรู้สึกภูมิใจที่ได้พูดถึงครกหินอ่างศิลาเป็นภาษาอังกฤษ เพราะเป็นของชุมชนเรา”

3. ความตั้งใจในการอนุรักษ์และสืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นผ่านการใช้ภาษาอังกฤษ

นอกจากการตระหนักรู้และความภาคภูมิใจแล้ว ผู้เรียนยังแสดงความตั้งใจที่จะนำความรู้และประสบการณ์ที่ได้รับไปใช้ในชีวิตจริง โดยเฉพาะการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารหรือเผยแพร่เรื่องราวของภูมิปัญญาท้องถิ่นให้กับผู้อื่นในอนาคต สะท้อนให้เห็นถึงการต่อยอดการเรียนรู้ไปสู่การปฏิบัติและการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ภูมิปัญญาท้องถิ่น ตัวอย่างคำสะท้อนจากผู้เรียน เช่น “ต่อไปถ้ามีโอกาสเจอชาวต่างชาติ หนูอยากเล่าเรื่องครกหินอ่างศิลาให้เขาฟังเป็นภาษาอังกฤษ”

อภิปรายผล

การวิจัยในครั้งนี้มุ่งศึกษาผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยบูรณาการเนื้อหาภูมิปัญญาท้องถิ่นที่มีต่อความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นของผู้เรียน ซึ่งผลการศึกษาพบว่า ผู้เรียนที่ได้รับการสอนในลักษณะดังกล่าวมีระดับความภาคภูมิใจที่เพิ่มสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งเป็นไปตามแนวคิดทางจิตวิทยาการศึกษาและภาษาศาสตร์ประยุกต์ที่ระบุว่า การเรียนรู้ภาษาควรมีความหมาย (Meaningfulness) และเกี่ยวข้องกับบริบท (Context) ที่มีความใกล้ตัวกับผู้เรียน (Kramsch, 1998; Norton, 2013) โดยความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นเป็นองค์ประกอบสำคัญของทุนทางวัฒนธรรม (Cultural Capital) ตามแนวคิดของ Bourdieu (1986) ที่อธิบายว่า การเรียนรู้ภาษาในลักษณะที่เชื่อมโยงกับภูมิปัญญาท้องถิ่นจะช่วยให้ผู้เรียนมีทักษะทางภาษาควบคู่กับการมีความรัก ความภาคภูมิใจ ตลอดจนเห็นคุณค่าในภูมิปัญญาท้องถิ่นของชุมชนตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการสร้างอัตลักษณ์ของผู้เรียน (identity formation) ของ Erikson (1968) ที่กล่าวว่า การสร้างเสริมความภาคภูมิใจให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนเป็นกระบวนการที่สำคัญสำหรับพัฒนาการในช่วงวัยของผู้เรียน เนื่องจากการเชื่อมโยงภาษาอังกฤษกับภูมิปัญญาท้องถิ่นช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของ

ตนเองผ่านการหล่อหลอมด้วยภูมิปัญญาท้องถิ่น ไปพร้อม ๆ กับการเรียนรู้ทักษะทางภาษา ซึ่งถือเป็นการพัฒนาผู้เรียนทั้งทางด้านจิตวิทยาและด้านภาษาศาสตร์ที่สอดคล้องกันอย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Ottu et al. (2024) ที่ได้ศึกษาผลการสอนตามแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารโดยบูรณาการภูมิปัญญาท้องถิ่นเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษและความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นของผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาในประเทศติมอร์-เลสเต พบว่า ความสามารถทางภาษาอังกฤษและความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นของผู้เรียนเพิ่มสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลวิจัยในครั้งนี้ยังพบอีกว่ากลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยบูรณาการภูมิปัญญาท้องถิ่นมีระดับความภาคภูมิใจในวัฒนธรรมของตนเองสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนปกติอย่างมีนัยสำคัญ สอดคล้องกับแนวคิดของ Hornberger & Skilton-Sylvester (2000) ที่ระบุว่า หากผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาใหม่ในบริบทที่เชื่อมโยงกับวัฒนธรรมหรือภูมิปัญญาท้องถิ่นของตนเอง ผู้เรียนจะมีความมั่นใจและมีความภาคภูมิใจในอัตลักษณ์ของท้องถิ่นและตนเองมากขึ้น อีกทั้งยังสอดคล้องกับทฤษฎี พื้นที่รอยต่อพัฒนาการ (Zone of Proximal Development: ZPD) ของ Vygotsky (1978) ซึ่งกล่าวว่า ผู้เรียนสามารถขยายขอบเขตความรู้ของตนเองได้หากผู้เรียนได้รับการสนับสนุนและอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อการเรียนรู้เกิดขึ้นผ่านการปฏิสัมพันธ์กับบริบททางสังคมและวัฒนธรรมของตนเอง อาจกล่าวได้ว่าการสอนภาษาอังกฤษที่บูรณาการเนื้อหาภูมิปัญญาท้องถิ่น สามารถช่วยให้ผู้เรียนกลุ่มทดลองพัฒนาความเข้าใจภาษาได้ลึกซึ้งขึ้น ในขณะเดียวกันก็ช่วยเสริมสร้างความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นของผู้เรียนกลุ่มทดลองได้มากกว่าผู้เรียนกลุ่มควบคุม สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Reformana et al. (2024) ที่ได้ศึกษาผลการใช้สื่อการสอนภาษาอังกฤษที่บูรณาการเนื้อหาภูมิปัญญาท้องถิ่นของชุมชนในประเทศอินโดนีเซียเพื่อพัฒนาความรู้ทางภาษาอังกฤษและความตระหนักรู้และเห็นคุณค่าในภูมิปัญญาท้องถิ่นของผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา พบว่าผู้เรียนมีความรู้ทางภาษาอังกฤษเพิ่มสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อีกทั้งผู้เรียนยังมีความตระหนักรู้และเห็นคุณค่าในภูมิปัญญาท้องถิ่นของชุมชนตนเองด้วย

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีสังคมวัฒนธรรมของ Vygotsky ซึ่งอธิบายว่าการเรียนรู้เกิดขึ้นอย่างมีความหมายเมื่อผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กับบริบททางสังคมและวัฒนธรรมที่ใกล้ชิด การนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาใช้เป็นเนื้อหาในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษช่วยให้ผู้เรียนเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับประสบการณ์เดิม ส่งผลให้การเรียนรู้มีความหมายและนำไปสู่การพัฒนาด้านอัตลักษณ์และความภาคภูมิใจในชุมชนของตนเอง ผลการวิจัยเชิงคุณภาพยังสะท้อนให้เห็นว่าผู้เรียนเกิดการตระหนักรู้ในคุณค่าและบทบาทของภูมิปัญญาท้องถิ่น ซึ่งเป็นกระบวนการสำคัญของการก่อรูปอัตลักษณ์ตามกรอบแนวคิดดังกล่าว นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับแนวคิดการจัดการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อวัฒนธรรมของผู้เรียน (Culturally Responsive Teaching: CRT) ซึ่งเน้นการใช้วัฒนธรรมและประสบการณ์ของผู้เรียนเป็นฐานในการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ งานวิจัยของ Gay (2018) และ Ladson-Billings (1995) ชี้ให้เห็นว่าการเรียนรู้ที่เชื่อมโยงกับบริบททางวัฒนธรรมของผู้เรียนสามารถส่งเสริมแรงจูงใจ การมีส่วนร่วม และผลลัพธ์ทางการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยเชิงปริมาณที่พบว่าผู้เรียนในกลุ่มทดลองมีระดับความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในทำนองเดียวกัน แนวคิด Funds of Knowledge อธิบายว่าผู้เรียนมีองค์ความรู้ที่สั่งสมจากครอบครัวและชุมชนซึ่งสามารถนำมาใช้เป็นทรัพยากรทางการเรียนรู้ได้ (Moll et al., 1992) การบูรณาการภูมิปัญญาท้องถิ่น “ครกหินอ่างศิลา” ในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษช่วยให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าในองค์ความรู้ของ

ชุมชนตนเอง และกล้าสื่อสารเรื่องราวดังกล่าวผ่านภาษาอังกฤษมากขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยในบริบทการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่พบว่าการใช้เนื้อหาท้องถิ่นหรือวัฒนธรรมของผู้เรียนช่วยส่งเสริมทั้งความสามารถทางภาษาและทัศนคติเชิงบวกต่ออัตลักษณ์ของตนเอง (Al-Hassan & James, 2019; McKay, 2003)

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1.1 การบูรณาการเนื้อหาภูมิปัญญาท้องถิ่นในการสอนภาษาอังกฤษอาจมีความท้าทายสำหรับผู้สอน เนื่องจากในปัจจุบันจำนวนสื่อประกอบการสอนภาษาอังกฤษที่นำเสนอเกี่ยวกับภูมิปัญญาท้องถิ่นในประเทศไทยยังมีค่อนข้างจำกัด ดังนั้นหากผู้สอนจำเป็นต้องพัฒนาสื่อการสอนด้วยตนเองควรตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาและการใช้ภาษาอย่างละเอียดก่อนนำไปใช้สอนจริงในชั้นเรียน

1.2 ผู้สอนสามารถบูรณาการเนื้อหาภูมิปัญญาท้องถิ่นในการสอนภาษาอังกฤษควบคู่กับการถ่ายทอดวัฒนธรรมหรือบริบทของเจ้าของภาษาได้ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเห็นความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมและอาจช่วยให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าและมีความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นของตนเองมากยิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยบูรณาการเนื้อหาท้องถิ่นเพื่อพัฒนาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านต่าง ๆ ของผู้เรียน เช่น การรักความเป็นไทย การใฝ่เรียนรู้ เป็นต้น

2.2 เพื่อให้เกิดผลการศึกษาที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้นควรมีการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยบูรณาการเนื้อหาท้องถิ่นให้กับผู้เรียนในสถานศึกษาที่มีบริบทแตกต่างกันออกไป

เอกสารอ้างอิง

Al-Hassan, S., & James, R. (2019). Integrating local culture into EFL classrooms: Effects on learners' engagement and identity. *Journal of Language, Culture, and Curriculum*, 32(3), 1–15.

Angsilapittayakom School. (2024). *Methodology and results report according to the international standard school quality award criteria (ScQA) of the year 2024-2027*. The Office of the Secondary Education Service Area Chonburi - Rayong.
[https://asp.ac.th/assets/pdf/แผนพัฒนาฯ_สถานศึกษา_2567 - 2570.pdf](https://asp.ac.th/assets/pdf/แผนพัฒนาฯ_สถานศึกษา_2567_-_2570.pdf) [in Thai]

Bourdieu, P. (1986). *The Forms of Capital*. In J. Richardson (Ed.), *Handbook of Theory and Research for the Sociology of Education*. Greenwood.

Chonburi National Library. (2021). *Knowledge: Arts, Culture and Ancient Sites in Chonburi Province: Ang Sila Stone mortar*. Chonburi National Library.
<https://finearts.go.th/chonburilibrary/view/26379-เรื่อง-ครกหินอ่างศิลา> [in Thai]

Erikson, E. H. (1968). *Identity: Youth and crisis*. Norton.

- Gay, G. (2018). *Culturally responsive teaching: Theory, research, and practice* (3rd ed.). Teachers College Press.
- Hornberger, N. H., & Skilton-Sylvester, E. (2000). Revisiting the continua of biliteracy: International and critical perspectives. *Language and Education*, 14(2), 96–122.
- Kaewboonrunag, C. (2018). *A Study of The Local Pride Reflective Thinking with Instructional Process by Using Historical Method on Local History of Bang Hua Suea for Mathayomsuksa 4 Students*. [Master's thesis, Silpakorn University]. <http://ithesis-ir.su.ac.th/dspace/bitstream/123456789/2325/1/58262312.pdf> [in Thai]
- Klangphahol, K. (2020). Mixed Methods Research. *Journal of Graduate Studies Valaya Alongkorn Rajabhat University*, 14(1), 235-256. [in Thai]
- Kongphonoi, N. (2012). *The development of Thailand's national pride test for the third level, Secondary grade 1-3 students in Nonthaburi province*. [Master's thesis, Srinakarinwirot University]. <https://ir.swu.ac.th/jspui/handle/123456789/993922> [in Thai]
- Kramsch, C. (1998). *Language and culture*. Oxford University Press.
- Ladson-Billings, G. (1995). Toward a theory of culturally relevant pedagogy. *American Educational Research Journal*, 32(3), 465–491. <https://doi.org/10.3102/00028312032003465>
- Laksanasut, S. (2020). Communicative Language Teaching (CLT): Rationale, Theory of Language and Learning, Types of Learning and Teaching Activities, Learner and Teacher Roles, The Role of Instructional Materials, and Discussion on Thailand Context. *OECJournal*, 18(1), 68-74.
- Laksanasut, S. (2024). The Effects of Communicative Language Teaching Instruction integrated with the “Mueang Chon” Board Game on English Reading Comprehension Skills Development of EFL High School Students in the Eastern Economic Corridor (EEC). *Journal of Humanities, Social Sciences, and Arts*, 6(1), 1–14. <https://so03.tci-thaijo.org/index.php/hsa/article/view/274622> [in Thai]
- Lang, D. L., Barry, C. M., Ibragimov, U., Rodriguez, J. L., & Walker, E. R. (2024). Lowering the Stakes: Quasi-Experimental, Mixed-Methods Evaluation of a Restructured Grading Approach in a Graduate Public Health Research Methods Course. *Pedagogy in Health Promotion*, 10(4), 250-261.
- McClelland, D. C. (1953). *The Achievement Motive*. Appletoncentury Crofts.
- McKay, S. L. (2003). *Teaching English as an international language: Rethinking goals and approaches*. Oxford University Press.

- Ministry of Education. (2024). *Guidelines for implementing the 5 core competencies in developing school curricula and classroom competency-based learning management according to the Basic Education Core Curriculum B.E. 2008*. Ministry of Education Press. [in Thai]
- Moll, L. C., Amanti, C., Neff, D., & Gonzalez, N. (1992). Funds of knowledge for teaching: Using a qualitative approach to connect homes and classrooms. *Theory Into Practice*, 31(2), 132–141. <https://doi.org/10.1080/00405849209543534>
- Norton, B. (2013). *Identity and language learning: Extending the conversation*. (2nd ed.). Multilingual Matters.
- Office of the Education Council. (2024). *Report on the study of the process and results of the development of competency-based educational institution curriculum*. ONEC. <https://www.onec.go.th/th.php/book/BookView/2076> [in Thai]
- Ottu, M. D., Yundayani, A., & Djahimo, S. E. (2024). The use of local wisdom-based instructional materials in english language teaching for junior high school students in timor tengah selatan regency. *SOSCIED*, 7(2), 360-372.
- Pearson, A. & Plevyak, L. (2020). The effects of local history inquiry on community pride and civic engagement. *Citizenship Teaching & Learning*, 15(2), 135-53.
- Phomjui, S. (2020). *Techniques for Project Assessment* (7th ed.). Dan Suttha Phim. [in Thai]
- Reformana, G. B. A. Y., Haerazi, H., & Irawan, L. A. (2024). Sasaq Local Wisdom-Based ELT Materials in Improving Intercultural Competences and Speaking Skills as Pancasila Learners' Profiles. *Journal of English Education and Teaching*, 8(4), 764-782.
- The Office of the Secondary Education Service Area Chonburi - Rayong. (2024). *Action plan for the year 2024*. The Office of the Secondary Education Service Area Chonburi - Rayong. https://spmcr.go.th/?page_id=12733# [in Thai]
- Ur, P. (2009). *Grammar Practice Activities: A Practical Guide for Teachers*. (2nd ed.). Cambridge University Press.
- Vygotsky, L. S. (1978). *Mind in society: The development of higher psychological processes*. Harvard University Press.